

Det forsvunne landet

Av: Rikke Olsen

-Nei! Skriker Kajsa. Alle bøkene falt i gulvet. Milla sto på andre siden av biblioteket og lo av ho.

-Hvordan greide du det? Spør Milla mens hun fortsatt ler. -Det er ikke gøy! Syter Kajsa imens hun holder på å le seg i hjel hun og. Kajsa og Milla hadde meldt seg til å rydde biblioteket hver tirsdag i 4. time. Fordi i 4. time på tirsdager hadde de geografi. Det syns Kajsa og Milla var det kjedeligste i hele verden. Milla går bort til Kajsa for å hjelpe å rydde opp bøkene. Da så de noe. Det var et lys.

-Hva er det? Spør Kajsa med skjelvende stemme. Milla som er den tøffe av de begynte å flytte på bøkene. -Er det en bok? Spør Kajsa litt skuffa. -Jeg trodde liksom det skulle være en portal eller noe sånt. Kajsa sukker. -Åja fordi du hadde liksom turt å gå inn i den portalen? -Nei, det var ikke det jeg sa! Svarer Kajsa. Den boka som lyste var en brun bok med bilde av en jordklode på. Den så nesten helt lik ut som geografiboka de hadde. Bare at denne var laget av skinn, og den lyste. -Åpne da! Roper Kajsa ivrig. Milla setter hendene på boka, den så gammel ut. Hun åpner boka. -Et kart? Spør Kajsa enda mer skuffa. -Vi vet jo hvordan et kart ser ut, det er jo en grunn til at vi er her! For å slippe å jobbe med kart. Jeg trodde faktisk at vi... -Vent! Milla avbryter Kajsa. Se her. Inni boka var hver eneste side et bilde av et nytt land. Bortsett fra de siste sidene. På de var det et koordinatsystem og en liste over mange navn.

-Dette er jo bare en vanlig geografi bok, sier Kajsa mens hun reiser seg opp og har tenkt til å gå vekk. -Stopp! Se her! Roper Milla. Nå begynner Kajsa å bli oppgitt. -Det er bare en vanlig bok! Svarer Kajsa irritert. -Nei! Se hva det står her. Kajsa snur seg rundt å setter seg ned på gulvet igjen. Bakerst i boka fant Milla en lapp.

Hvis du har funnet denne boken må du levere den tilbake til eieren. Det fins 196 av disse i verden, en i hvert land hos sin faste eier. Men denne forsvant for flere år siden. Du som leser dette må levere den tilbake. Du lurar kanskje på hvorfor alle land har sin egen bok. Hele historien til det landet står i disse bøkene. Historien til dette landet står ikke i denne boka fordi boka er ikke hos eieren. Når denne boken forsvant ble både landet, menneskene og historien glemt. Bortsett fra eieren, det er eieren dere skal finne. For å finne dette landet må dere til det minste landet i verden å finne det tallet som står bakerst i boken. Etter det må dere til det største landet i verden å finne nummeret bakerst i boka. Så må dere sette sammen de. Da har dere koordinatene til det forsvunne landet. Men vær forsiktig! Det er folk som er ute etter boka dere har. De vil eie landet. Hvis de har boka kan de hviske ut navnet til den forrige eieren og bli den nye. Dette er et hemmelig oppdrag, dere kan ikke stole på noen. For å dra til et land må du legge den ene hånda på det landet du skal dra til og så må du knipse med den andre. Lykke til!

-Ok, så dette er faktisk en magisk bok? Spør Kajsa sjokka. -Ja det er vel det. -Hvordan skal vi to finne det landet? -Vi har ikke fulgt med noe i geografi? -Jeg har fulgt med nok til å vite at det bare er 195 land, sier Milla forvirra. -Det er jo det 196. landet vi skal finne da dumming, svarer Kajsa som faktisk følte seg smart. -Vi får bare prøve da. -Vent! Hva er det minste landet i verden? Spør Kajsa. -Det vet jeg ikke, svarer Milla. Siden Kajsa og Milla hadde jobbet på biblioteket en stund så hadde de mistet mange av geografi timene. De reiser seg opp finner fram geografi bøkene. Milla tar ut en bok og åpner den. -Her står det noe.

-Vatikanstaten er det minste landet i verden, landet ligger midt i Roma. Milla løper å henter veska si.

-Sånn at ingen ser boka. Sier Milla. Kajsa og Milla legger høyre hånda på boka og lukker øya. Så løfter de opp venstre hånda og knipser. De kjentes ut som at de hadde blitt tatt av en tornado. Det tok noen sekunder før de kunne føle bakken igjen. Da åpnet de øynene.

-Det her er ikke Vatikanstaten, sier Milla forvirra. Hun tar fram boka og ser på den. -Vi gjorde jo det som sto på lappen, sier Kajsa. Nå lyste ikke boka lenger. Milla legger boka i veska si. -Hvordan vet du at dette ikke er Vatikanstaten? Spør Kajsa. -Vatikanstaten ligger i Roma, jeg tror ikke det snør der. -Åja, svarer Kajsa mens hun ser ned i den hvite og kalde bakken. -Men, hvor kan vi være da? Spør Kajsa. -Et sted det er kaldt, svarer Milla. -Det skjønte jeg da, jeg tror jeg har en ide! Sier Kajsa gira. -Vi kan jo bare spørre noen hvor vi er! Milla tar blikket bort fra Kajsa og ser seg rundt i den snødekkede byen. Ho ser et enslig hus, noen få trær og en ødelagt fontene, men ingen mennesker. -Her var det ikke mange folk, svarer Milla. -Kanskje vi skal prøve å banke på huset? Spør Kajsa. Kajsa og Milla beveger seg bortover i snøen. De nærmer seg det eneste huset de kunne se. Det er et svart treetasjes hus med trapp opp til døra. -Det ser jo ut som et spøkelseshus! Sier Kajsa redd.

Milla går mot trappene. Ho setter foten forsiktig ned på det første trappetrinnet. Hele trappa var dekket av is. Milla banker på døra. Ingen åpner. Milla banker på døra igjen. Ingen åpner. -Jeg tror ikke noen er hjemme, sier Milla. -Hvor skulle de vært da? Det er ikke veldig mange steder å dra, svarer Kajsa. Milla snur seg rundt å begynte å gå ned trappa. Så hører hun noe, en knirkelyd. Milla snur seg rundt. Det hun ser sjokkerer hun. Til og med Kajsa som står flere meter unna blir sjokka. Hun som åpnet døra så ut som en 150 år gammel dame. Hun hadde grått bustete hår, blekere hud en snøen og hun gikk i en svart nattkjole. Skulle nesten tro hun hadde ligget i grava et par år. Eller et par tiår. Den gamle dama ser forvirret ut. -Jeg tror ikke hun er vant til besøk, hvisker Kajsa til Milla. Jentene stirrer på den gamle dama. Så skjer det noe. Den gamle dama smiler litt. Hun tar frem hånda å vinker de inn. Kajsa og Milla ser på hverandre. Kajsa mimer til Milla: Hvorfor ikke?

Kajsa beveger seg sakte opp den glatte trappen. De går inn i huset samtidig. Milla legger fra seg veska i gangen i tilfelle den gamle dama er farlig. Inni i huset er det mørkt, men ikke bekmørkt. De kunne fortsatt se hvor de gikk. De kunne se alle bildene og speilene på veggen. Det var ikke noen skumle bilder, det var familiebilder. Kajsa og Milla kommer inn i stua. Den

gamle dama peker på sofaen. -Jeg tror ho vil at vi skal sette oss ned, hvisker Kajsa. Kajsa og Milla setter seg sakte ned i den støvete, svarte skinnssofaen. Den gamle dama setter seg ned i en gyngestol på motsatt side av sofaen. Hun tenner på noen lys på bordet. -Hei, sier Kajsa usikker på om den gamle dama skjønnte dem. Den gamle dama løfter hodet litt. -Hei, svarer den gamle dama. -Er hun norsk? Spør Kajsa lavt. -Det høres sånn ut, svarer Milla. -Jeg kan høre hva dere sier. Sier den gamle dama med et smil. -Er du norsk! Spør Kajsa og Milla i kor. -Ja, men hva gjør dere unge jenter her ute? Det er aldri folk her. Den gamle dama snakker med en svak og hes stemme. -Vi skulle egentlig til...Milla slår Kajsa diskret. Vi skulle egentlig på skoletur, men så gikk vi oss vill, sier Milla mens hun stirrer på Kajsa. -Skoletur? Her ute? Det er vel ingen skole i nærheten? -Jo, den er ny. Den åpna for noen uker siden. -Men hvordan mista dere klassen, dette er et ganske lite sted. -Vi flytta hit for en måned siden, vi er ikke helt kjent med skogen eller folka enda. -Jeg forstår. Det er alltid vanskelig å være ny. Jeg var også ny en gang. Jeg hadde ingen venner, min søster var min eneste venn. -Hvor er søsteren din? Spurte Kajsa. Den gamle dama ser ned i gulvet og sukker. -Det ser ut som dere er litt kalde. Vil dere ha litt kakao? -Ja takk! Svarer jentene i kor mens de ser på hverandre. Den gamle dama reiser seg opp å beveger seg mot kjøkkenet. -Jeg tror ikke ho ville snakke om søsteren sin, hvisker Milla. -Kanskje det er derfor hun bor ute i her alene, hun har ingen familie, hvisker Kajsa tilbake. Den gamla dama kommer tilbake. Men ikke med kakao i hånda. Hun holder boka til Milla.

-Hvor fikk du tak i den her? Den gamle dama holder opp boka. Hun setter seg ned i gyngestolen med veska på låret. -Hvor fikk du tak i denne spurte jeg? Nå hadde hun hevet stemmen. -Vi fant den på biblioteket, svarer Milla litt redd. -Og dere tok den med fordi den lyste? Kajsa og Milla ser på hverandre. Hva skulle de si? -Hva vet du om boka? Spurte Kajsa. Den gamla dama reiser seg opp igjen med boka i hånda. Hun går opp trappa. -Hva skal vi gjøre? Hvisker Kajsa. -Kanskje hun er den vi må holde oss unna. Hvisker Milla tilbake. -Vi kan ikke dra heller, hun har boka vår. Svarer Kajsa. De hører tramping i trappene. Den gamle dama kommer tilbake til stua. Hun hadde med seg en bok til. Boka så helt lik ut som den boka Kajsa og Milla hadde med. Bortsett fra en ting det står Norge på den. -Er det Norge sin bok? Spurte Kajsa lavt. -Ja, svarer den gamle dama. -Jeg er eieren til den norske boka, jeg bor her ute så ingenting skjer med boka eller Norge sin historie. I tillegg til det er jeg oppvokst her, jeg har bodd her hele livet og jeg vil fortsette å være her livet. -Åja, jeg skjønner. Svarer Milla.

-Men hvorfor er dere her? Jeg regner med at dere prøver å finne det forsvunne landet. -Hvordan visste du det? -Alle eierene får beskjed når det skjer noe med et land. Sier den gamle dama. Og dette landet er det eneste forsvunne landet i de siste ti årene. -Hvorfor gjør ikke dere eierene noe? Dere kunne jo funnet boka. Spør Milla. -Det er for farlig, alle bøkene må være nærme eieren sin og innenfor landet for at landet skal finnes. -Åja, grunnen til at vi havna her er at det skjedde noe feil når vi prøvde å bruke boka. Vi skulle egentlig til Vatikanstaten. -Sto det ikke på lappen? Dere må ha tillatelse av en eier for å bruke en bok. Det er sikkert derfor dere havna her.

-Vent, så dere er de eneste som kan bruke bøkene? Spør Milla. -Det er sånn for at bøkene ikke skal bli brukt feil, sånn som min søster brukte den. -Hva mener du med at søstra de brukte

boka feil? -For mange år siden eide min søster Norge sin bok, men hun brukte den feil. Hun skrev om historien å gjorde Norge til et land det ikke var. Da ble det bestemt at jeg skulle bli ny eier. Men min søster ville ha makt. Det er hun som stjal boka. -Men hvorfor har vi boken, hvis hun stjal den. -Hun mistet boka. Svarer den gamle dama. -Leter hun etter den? -Ja, det er viktig at dere er forsiktig! Sier den gamle dama med en seriøs stemme. -Men hvordan skal vi finne bøkene til de andre eierene? Spør Kajsa. Den gamle dama åpner boka. Hun blar til den bakerste siden. -Her er en liste over alle eierene! Sier den gamle dama. -Hvilke land skal dere til? -Vi skulle til Vatikanstaten og etter det må vi til Russland. -Her står det at eieren til Vatikanstaten sin bok heter Lorenzo Alfonso. -Og eieren fra Russland heter Anya Ivanova.

-Men hvordan skal vi som bare snakker norsk kommunisere med de? Spør Kajsa. -Dere skjønner, alle eiere og tidligere eiere snakker alle språk i verden. Så dere må prøve å snakke norsk med de å se om de skjønner. -Betyr det at du også snakker alle språk i verden? - Kanskje? Den gamle dama smiler lurt.

-Kan du vær så snill hjelpe meg med spansk leksene? Jeg skjønner ingenting! Spør Kajsa desperat. Den gamle dama begynte å le. -Kanskje dere skal komme dere av gårde? Dere har jo et land å finne. Den gamle dama går og henter boka. De setter seg ned i den svarte skinnssofaen. -Har vi tillatelse til å bruke boka? Spør Kajsa. -Så klart! Svarer den gamle dama med et smil. Den gamle dama åpner boka og finner fram siden med Vatikanstaten på. Kajsa og Milla legger den ene hånda på boka. -På tre. Sier Milla. -En, to, tre. Jentene knipser. De kunne høre den gamle dama rope lykke til. Det følte ut som et virvelvind kom å tok dem. Etter en liten stund landet de på bakken.

-Vatikanstaten! Roper Kajsa glad. -Dette er nok Vatikanstaten. Svarer Milla. Kajsa og Milla ser på hverandre å smiler. Men så skjedde det noe med Kajsa sin munn. -Jeg begynner å bli sulten! Syter Kajsa. Jeg har ikke spist på flere timer. -Ikke jeg heller. Svarer Milla. -Kanskje vi skal gå å kjøpe oss mat? Spør Kajsa. -Ja! Nei, vent. Vi har jo ikke penger. Svarer Milla skuffa. -Men jeg er kjempe sulten! Klager Kajsa mens magen hennes rumler. Milla ser seg rundt. Hun får øye på en mann som spiller fiolin. -Jeg har en ide! Sier Milla. -Hva da? Spurte Kajsa med et surt fjes. Man kunne virkelig se at hun var sulten. -Se der! Milla peker på hatten som står foran fiolinisten. Kajsa snur seg rundt. -Han får jo penger! Sier Kajsa. -Ja! Vi kan også tjene penger! Sier Milla. -Men vi har jo ikke noen talenter.

Kajsa sukket. -Gikk ikke du på dans i ett år? Spør Milla. -Det betyr jo ikke at jeg var noe god i det. Milla og Kajsa ler. -Du kan synge da! Sier Milla. -Nei, jeg kan jo ikke synge. -Jeg har hørt deg synge i bilen! Du er kjempe flink. Sier Milla. -Greit da, men da skal vi kjøpe pizza etterpå! Milla ler. Jentene finner en ledig benk å setter seg ned. -Hva skal vi ha pengene i? Vi har jo ingen hatt. Spør Kajsa. Milla tenker. -Vi kan bruke veska! Milla tar veska av skuldra. Hun tar ut boka og legger den på benken. Kajsa begynner å varme opp stemmen. -Vi har ikke tid til dette! Klager Milla. -Tror du vi får penger hvis jeg høres ut som en rotte? Svarer Kajsa mens hun fortsetter å varme opp. Etter noen minutter sier Kajsa at hun er klar.

Hun begynner å synge. Milla er litt usikker på om det var en ekte sang eller om ho bare fant på noe.

Men en ting var sikkert, Kajsa er kjempeflink. Man kunne høre den lyse og klare stemmen flere meter bort fra den lille benken de satt på. Mens Milla satt å tenkte på hvor flink Kajsa var glemte hun helt at de gjorde dette for penger. Det var midt på dagen så det var veldig mange ute i gatene. Før de visste det hadde de fått nesten 20 euro. Noen av myntene så veldig gamle ut, de så brune ut. -Kajsa! Roper Milla. Kajsa var i sin egen verden. -Kajsa! Roper Milla igjen. Kajsa skvetter litt. -Vi har nok penger! Vi kan kjøpe pizza. -Endelig! Kajsa tar seg på magen.

Milla løfter opp veska og henger den over skulderen. -Vi må kjøpe ost og skinke pizza! Det er favoritten min! Sier Kajsa. De begynte å gå vekk fra den lille benken.

Da de hadde gått i noen få minutter kommer Milla på noe. -Boka! Roper Milla kjempe høyt. Alle folka i gata stirret på de. -Å nei!

Roper Kajsa tilbake. Kajsa og Milla snur seg rundt å begynner å løpe i den retningen de kom fra.

De fant tilbake til den benken de satt på. Men det var ingen bok der. -Nei! Roper Kajsa og Milla i kor. -Hva skal vi gjøre nå? Vi kommer oss ikke tilbake uten den boka! Sier Milla bekymra. -Jeg skjønner ikke! Det er vel ingen som vil ha en skrøpelig, gammel og skitten geografi bok? -Jo. Svarer Milla. Kajsa skjønnte hvem Milla mente. -Du mener vel ikke søsteren til... Begynner Kajsa -Jo, det er akkurat hun jeg mener. Svarer Milla. -Men hvordan skal vi finne hun? Vi har null peiling på hvordan hun ser ut. Sier Kajsa. -Jeg tror jeg har en ide! Hun har ikke tillatelse til å bruke boka. Så for at hun skal få tillatelse til å bruke boka, må hun til den nærmeste eieren. -Lorenzo! -Ja! Hun har sikkert dratt for å finne han. -Men hvordan skal vi finne han? Spør Kajsa. Milla tenker. -Når vi brukte boka for å komme til Norge landet vi veldig nærme eieren. Kanskje vi landet veldig nærme eieren her også. -Kanskje det. Da burde han jo være i nærheten. Svarer Kajsa.

Kajsa og Milla sto i midten av et lite torg. Torget var fullt av boder og benker. I midten var det også en stor og fin fontene. Kajsa og Milla begynner å gå litt rundt. Så ser de noe. Bak et hjørne sto det en lav mann med brunt hår, han hadde på en gul skjorte med veske over skulderen. Han sto å kranglet med en blond og høy dame. De gikk litt nærmere, men de sto fortsatt bak hjørne. Nå kunne de høre hva de kranglet om. -Lorenzo! Du bør gi meg tillatelse til å bruke denne boken, hvis ikke knekker jeg av nakken din! Hun snakket med en høy og skranglete stemme.

-Jeg, jeg kan ikke. Lorenzo snakket med en lav og redd stemme. -Denne boka er det viktigste som noen gang har skjedd meg! Gi meg tillatelse! Skriker Dama mens hun står å peker på boka. -Du fortjener det ikke, du fortjener ingenting. Svarer Lorenzo. Han angret med en gang han sa det. Dama tar opp høyre hånda og plasserer den rundt halsen til den lille mannen. -Vi må gjøre noe. Hvister Kajsa. -Følg etter meg. Kajsa følger etter Milla rundt bygningen til hjørnet på andre siden. Nå var de mye nærmere. Milla løper frem. Hun drar vekk hånda til dama og sparket henne i magen. Dama faller ned på bakken med ansiktet først. -Løp! Roper

Milla til Lorenzo. Kajsa tar boka fra dama. Jentene følger etter Lorenzo. Når han hadde kommet seg vekk stoppet han.

-Tusen takk! Sier Lorenzo. -Bare hyggelig. Svarer Milla. -Er det du som er Lorenzo Alfonso?
-Ja, det er meg. Hvem er dere? -Vi heter Kajsa og Milla. Vi har kommet for å finne... Kajsa ser seg rundt, så hvisker hun. -Det forsvunne landet. -Åja, skjønner. Dere trenger nummeret bakerst i boka mi. -Ja det gjør vi! Sier Milla. Lorenzo tok opp boka fra veska. -Dette er Vatikanstaten sin bok. Sier Lorenzo. Han åpner boka å blar til siste side. -39. -Tusen takk! Sier Milla. Lorenzo finner fram et lite ark og skriver tallet på det. -Sånn at dere ikke glemmer det! Jentene smiler til han. -Hvem var hun dama egentlig? -Hun dama heter Agatha. Har dere hørt om hun? -Ja, tror det. Er det søsteren til eieren av Norge? Spør Kajsa. -Ja, dessverre. Jeg regner med at hun har fortalt dere alt. Sier Lorenzo. -Ja, hun har vel det. -Det er veldig viktig at der er forsiktig! Dere aner ikke hva ho kan gjøre mot dere. Husk at hun vet hvor det forsvunne landet er, hun mangler bare boka. -Tusen takk for all hjelpen din! Vi lover vi skal være forsiktig. Sier Milla. -Lykke til! Lorenzo legger boka ned i veska igjen å begynner å gå vekk. -Han var jo kjempesnill! Sier Kajsa. -Veldig! Men vi må være forsiktig. Kajsa nikker. -Kan vi vær så snill dra å kjøpe ost og skinke pizza nå? -Ja det kan vi! Svarer Milla. Kajsa og Milla går bortover den koselige gata. De setter seg for å spise på den nærmeste pizzeriaen.

-Nå er jeg så sulten. Klager Kajsa. Servitøren hørte nok klaginga til Kajsa fordi to sekunder etterpå kom hun til bordet deres. -Hei! Hva kan jeg gjøre for dere? Spør servitøren pent. Hun hadde på seg et forkle og hun hadde en liten kul i panna. -Kan vi få en ost og skinke pizza? Spør Kajsa. -Ja så klart, vil dere ha drikke også? -Nei takk. Svarer jentene i kor. -Maten kommer om et par minutter.

-Nå som vi sitter her, kanskje vi skal lage en plan over hva vi skal gjøre når vi kommer til Russland? Spør Kajsa. -Jeg vet ikke, det er litt vanskelig å planlegge når vi ikke har peiling på hva som skjer når vi kommer dit. -Sant, men så du hvordan Agatha så ut? -Nei, gjorde du? Svarer Milla. -Nei. -Da har vi ikke peiling på hvordan fienden vår ser ut heller. Milla sukker. Akkurat da kom servitøren tilbake. -Her er ost og skinke pizzaen deres. Håper det smaker! -Tusen takk! Svarer Milla og Kajsa i kor. Kajsa tar seg en bit. -Nam! Denne var så god! Sier Kajsa mens hun strekker ut armen for å ta en til. Etter bare noen minutter var hele pizzaen borte. Servitøren kommer bort til dem. -Er dere ferdig å spise? -Ja! Den var veldig god! Svarer Milla. -Så fint å høre, vil dere betale? -Ja. Svarer Milla. Milla tar fram veska si. Hun legger boka på bordet. Milla begynner å plukke opp myntene som lo løst i veska. -Her! Bare behold resten. Sier Milla mens hun strekker ut armen med pengene. Men servitøren fulgte ikke med, hun fulgte med på boka. -Er det! Servitøren begynner å strekke seg etter boka. Milla kjapper seg å legge ned boka i veska igjen. -Det er ingenting! Sier Kajsa kjapt. -Ikke prøv å lure meg, jeg vet akkurat hva jeg så, og den er min! Det var da de skjønnte det, servitøren var Agatha. -Løp! Roper Kajsa. Milla kaster de brune og gamle myntene på bordet og begynner å følge etter Kajsa. Euroene fikk de ikke brukt andre steder uansett. Agatha følger etter de. -Hun er veldig rask til å være så gammel! Kajsa skriker til Milla imens de løper.

Etter noen minutter med løping hadde de kommet seg vekk fra henne. Kajsa holder seg på knærne mens hun puster tungt. -Nå er jeg lei av å løpe! Klager Kajsa. -Jeg også, nå vet vi i hvert fall hvordan hun ser ut da! Svarer Milla. -Det er jo bra! -Men nå tror jeg vi må komme oss av gårde før vi havner i en annen knipe! Milla tar fram boka. Hun åpner den og blar til siden med Russland på. -Er du klar? Spør Milla. -Jeg er alltid klar. Svarer Kajsa. Jentene legger den ene hånda på boka.

-En, to, tre. Jentene knipser. Nå hadde de blitt vant til følelsen av å bli tatt av en virvelvind. Etter en stund landet de i Russland.

-Her var det kaldt! Roper Kajsa mens hun skjelver. -Ja! Svarer Milla mens det kommer et vindkast mot dem. Det var ikke like kaldt som i Norge, men det var definitivt kaldere enn det var i Vatikanstaten.

-Her var det jo faktisk ikke så mange folk! Sier Kajsa. -Da er det jo kanskje litt enklere å finne hun!

-Kanskje det? Milla og Kajsa begynner og gå litt rundt. De havnet i en smal gate med bygninger på begge sider. Selvom de ikke så mange mennesker så de mange hus. Det var en mellomstor fontene i midten av gata og noen få folk som gikk tur. -Må vi ringe på alle disse husene? Sier Kajsa oppgitt. -Husk hva den gamle damen sa!

Alle eierene snakker alle språk i verden. Jeg tror ikke det er så mange andre her i Russland som snakker norsk. Sier Milla. -Det er sant. Vi kan jo bare prøve og snakke med folk da! Svarer Kajsa.

-Ja, det er verdt et forsøk!

Milla og Kajsa begynner å se etter folk. Det var ikke så mange ute i gata, men det var noen. -Hei, hva heter du? Kajsa prøvde og få kontakt med en gammel dame. Den gamle dama gikk med en lang vinterkåpe og stort skjerf. -Hei. Kajsa fortsatte og prøve, men dama bare så på dem forvirra. -Jeg tror vi burde gå videre. Sier Milla. Kajsa og Milla fortsetter bortover gata. De ser flere menn, men de visste at eieren var en dame. Plutselig får de øye på en ganske ung dame. De går bort til hun. -Hei, hva heter du? Spør Kajsa. -Jeg heter Irina Ivanova. -Ivanova? Spør Milla. -Er du eieren av Russland sin bok? -Nei, men jeg pleide og være eieren. -Hvem er eieren nå da? Spør Milla.

-Søsteren min, Anya. -Anya Ivanova! Det er jo hun vi leter etter! -Hva trenger dere hun til? Spør Irina. -Vi trenger og se Russland sin bok! Sier Kajsa. -Jeg kan sikkert ta dere med til Anya, men jeg kan ikke love at hun vil vise dere den. Dere skjønner, for noen år siden ga jeg boka til Anya. Jeg var lei av alt ansvaret, jeg ville reise og utforske verden. Anya ville ha boka. Så jeg ga den til ho. Men Anya tar jobben litt mer seriøst en det en vanlig eier gjør. Da hun fikk boka gjemte hun den. Ingen andre en hun vet hvor den er. Den eneste jeg vet er at den er i huset hennes. -Tror du ikke ho ville vist oss den? Spør Milla. -Jeg er litt usikker, jeg kan sikkert vise dere veien til huset hennes da, så kan dere spørre.

-Tusen takk. Svarer Milla. Kajsa og Milla følger etter Irina. De gikk tilbake til fontenen og til et hus som lo rett ved siden av der de landet.

-Er dette huset? Spør Kajsa. -Ja det er det. Huset var hvitt med to etasjer. Kajsa og Milla gikk litt nærmere døra. Milla banket på. Etter noen sekunder hørte de noen komme ned trappa. Anya åpnet døra. -Hei! Sier Kajsa.

-Hei? Sier Anya tilbake mens hun ser litt forvirra ut. I døråpningen sto det en lav og blond dame. Hun hadde på en lys olabukse og en rosa strikket genser. -Neimen hei! Bryter Anya ut. Hun fikk øye på søsteren sin. Irina trengte seg gjennom Kajsa og Milla. Hun ga Anya en kjempe klem. -Jeg har ikke sett deg på så lenge! Sier Anya. -Jeg har vært bortreist! Svarer Irina. -Hvem er det du har med deg? Spør Anya. -Jeg heter Kajsa! -Og jeg heter Milla. -Så fine navn! -Tusen takk! Svarer Kajsa og Milla i kor. Anya ser litt på dem. -Vil dere komme inn? Dere trenger ikke stå her ute å fryse. -Ja, så klart. Jentene går forsiktig inn i huset. Når de kommer inn blir de helt blenda av farger. -Det ser ut som en enhjørning har spydd her. Hvisker Milla til Kajsa. Kajsa hørte ikke på Milla. -Så sykt fint du har det! Sier Kajsa. -Tusen takk! Kajsa og Milla setter seg ned i den lyseblå sofaen. Milla legger veska si under bordet. Anya og Irina setter seg i sofaen på andre siden av bordet.

-Hva gjør dere egentlig her? Spør Anya. Kajsa og Milla ser på hverandre. -De trenger å se boka di. Hvisker Irina til Anya. Anya skiftet utrykk på fjeset. Hun så seriøst på dem. -Hva skal dere med den? Spør Anya. -Vi leter etter det forsvunnete landet, for å finne det trenger vi nummeret bakerst i boken din. -Hvordan vet jeg at dere ikke lyver, hva om dere bare vil stjele boka? -Vi lover vi bare skal se!

Anya tenkte seg om. -Nja, kanskje. Akkurat mens Anya drev å snakket ble døra revet ned. Alle jentene snudde hodet mot døra.

Der sto ho, den høye blonde dama som bare ville oss vondt. -Har dere fest uten meg? Spør hun ironisk. -Hvordan kom du deg hit? Spør Milla forvirra. Agatha tar fram en flybillett og vifter den foran fjeset demmes. -Jeg er voksen, jeg klarer meg alene! Det er derfor jeg skal ha boka! Agatha løper mot jentene. Milla kjapper seg å ta en pute. Hun slår den i fjeset hennes så hun faller. Milla tar fram veska si og henger den over skulderen. Agatha krabber opp i sofaen og tar en pute. Hun begynte å slå Milla med puta. Det var ikke lurt. Anya, Irina og Kajsa tok hver sin pute og slo Agatha. -Stopp! Roper Agatha. -Jeg har ikke gjort noe! Alle jentene visste at hun lyvde. De fortsatte å slå til Anya ropte. -Følg etter meg! Jentene stopper å slå. Agatha lo fortsatt nede på bakken. De fulgte etter Anya inn i et lite kott.

Hun begynner å klatre opp noen hyller. -Vær forsiktig! Roper Irina. Hun løsner en treplanke fra taket å gir den til Irina. Anya strekker hånda opp i taket. Milla og Kajsa ser på hverandre forvirra. Anya drar ut en bok fra taket. -Er det? -Ja, det er det. Svarer Anya mens hun hopper ned fra hylla. -Dette er Russland sin bok. Kajsa strekker ut armen etter boka. Anya trekker den tilbake. -Ikke røre, bare se. Anya åpner boka. Hun blar til den siste siden. -116. Sier Anya. Hun snur boka rundt så de også ser. -Tusen takk for at du stoler på oss, vi skal finne det forsvunnete landet. Sier Milla. -Dere må være forsiktig. Agatha kommer til å følge etter dere. Sier Irina. -Vi lover vi skal være forsiktig! Men hvordan skal vi komme oss ut herfra, Agatha kommer til å se oss. Spør Kajsa. Anya åpner gardinene. De ble blenda av dagslys. -Dere kan

hoppe ut av vinduet. Sier Anya. Hun åpner vinduet. Jentene setter seg i vinduskarmen. -Lykke til! Roper Anya og Irina i kor. Jentene hopper ned.

De landet i gresset.

-Vi har alt vi trenger! Nå kan vi finne det forsvunne landet! Sier Kajsa glad. -Bare et problem. Kan du noe om koordinater? Spør Milla. Kajsa sukker. -Nei, dessverre. -Kanskje det er et bibliotek i nærheten? Spør Milla. -Vi kan se da. Svarer Kajsa. Kajsa og Milla beveger seg sakte ut av hagen til Anya. Da de kom ut av hagen var det mange flere folk i gata enn det det var i stad. Det så nesten ut som en konsert. Alle sto vent mot den samme bygningen. Men hva var greia med akkurat den bygningen? -Kom. Hvasket Milla til Kajsa. De snek seg gjennom folkemengden. Da de hadde kommet helt foran skjønte de hva som foregikk. Foran dem var en helt nyoppussa bygning. Foran sto det en mann med altfor stort halskjede som skulle til å klippe et rødt bånd. -Jeg tror det er ordføreren. Hvisker Milla til Kajsa. Idet ordføreren klippet det røde båndet begynte alle å klappe. Milla og Kajsa klappet de også sånn at de ikke virket uhøflige, selvom de ikke visste hva de klappet for. Nå begynte alle å løpe inn i bygningen. -Kom! Ropte Kajsa til Milla.

De fulgte etter alle inn i bygningen. Da de kom inn skjønte de hvorfor alle menneskene var så gira. -Det er jo et bibliotek! Sier Milla. -Det er jo akkurat det vi trengte! Sier Kajsa glad. Jentene begynner å utforske litt. -Vi kan se om vi finner en bok om koordinater. Kajsa og Milla ser seg litt rundt. Biblioteket var stort så det var ikke så lett å finne fram. Etter å ha gått å lett en stund så de et bilde av en jordklode. -Se der! Ropte Kajsa til Milla. Hun pekte på jordkloden. Kajsa og Milla løper bort.

-Her er det sikkert noe! Kajsa og Milla begynner å lete etter bøker om koordinater. Da kom Milla på noe. -Vent litt. Kajsa setter bøkene tilbake i hylla å ser på Milla. -Var det ikke et koordinatsystem i boka? Spør Milla. -Jo, det var det! Svarer Kajsa. Milla og Kajsa setter seg ned på den nærmeste benken. Milla tar veska av skuldra. Hun finner fram boka og åpner den. Hun blar til siste side.

-Du hadde rett! Sier Kajsa. Bakerst i boka var det bilde av en strekt ut jordklode. Det sto tall over jordkloden og ved siden av jordkloden. Det var også en rød prikk midt på kartet. -Hva er den røde prikken? Spør Kajsa. Den røde prikken ser ut til å være midt i Russland. -Jeg tror kanskje det er posisjonen til boka, svarer Milla. Jentene ser på koordinatsystemet. -Husker du tallene? Spør Kajsa. Kajsa finner fram lappen Lorenzo ga til hun. -Det første tallet var 39. Svarer Kajsa. -Ja det var det, det siste var 116. Kajsa og Milla begynner å lete etter tallene i tallrekkene. -Her er 39! Milla peker på tallet 39. -Og her er 116. Nå var det to fingre på arket. Milla og Kajsa begynte å dra fingrene bortover arket. Til slutt traff fingrene hverandre. -Her. Sa Milla. Milla pekte på et punkt. Kajsa løp bort til et bord og hentet en penn. Hun tegnet en liten prikk der hvor Milla hadde holdt fingeren sin. -Men, prikken er jo midt i Kina. Sier Kajsa. -Det er her tallene krysser. -Kanskje? Starter Kajsa.

-Kanskje det forsvunne landet ligger midt i Kina! Milla avslutter setningen til Kajsa. -Ja!

-Men betyr det at vi skal dra til Kina? -Det gjør vel det! Svarer Milla. Milla leter litt i boka helt til hun finner siden med bilde av Kina på. -Er du klar? Spør Milla. Kajsa og Milla legger

hånda på boka. -Er du klar spurte jeg! -Så klart! Milla og Kajsa knipser. Nå visste de hva som kom til å skje. De ble tatt av virvelvind og noen sekunder etterpå landet de.

-Kina! Roper jentene i kor. -Jeg har alltid hatt lyst til å dra til Kina, sier Milla. -Jeg og! Svarer Kajsa. -Jeg vil se Den kinesiske mur! -Det tror jeg vi ikke har tid til. Svarer Milla. Kajsa sukker. Milla og Kajsa ser seg rundt. Denne gangen havnet de i en stor by. Det var store skyskrapere rundt dem og det kunne så vidt høre hva hverandre sa fordi det var helt fullt av biler. -Hvordan skal vi finne fram i den store byen her? Spør Kajsa bekymra. -Det er jo ikke sikkert at vi er på de riktige koordinatene nå. -Det er sant! Vi må finne ut hvor vi er. Svarer Milla. Kajsa og Milla ser seg litt rundt. -Se der! Roper Kajsa. Hun peker på et skilt. -Beijing! Vi er i Beijing. -Er vi i hovedstaden? Spør Milla. -Da er det ikke rart at byen er så stor. Milla tar opp boka av veska. Hun blar til siden med kartet på. -Der er Beijing. Sier Kajsa. Prikken som viste hvor boka var hadde flyttet seg til Beijing. -Og der er prikken jeg tegna, sier Kajsa. -Men, det er jo ikke så langt i fra hverandre, sier Milla mens hun ser på Kajsa. Milla lukker boka og legger den tilbake i veska. -Vi må finne ut hvordan vi skal komme oss til det forsvunne landet, sier Kajsa.

Milla tenker seg om. -Vi kan jo ta tog! Sier Milla mens hun smiler. -Det er ikke veldig lett å ta tog til et sted vi ikke vet hvor er, svarer Kajsa. -Hmm. Plutselig kommer Milla på noe. -Vi vet jo hvor det forsvunne landet er! Vi må bare dra i retning mot det forsvunne landet. Når prikken som viser hvor boka er passerer den røde prikken vi lagde, er vi framme. Kajsa og Milla begynte å bli gira. Nå var de nesten framme. Jentene bevegde seg bortover mot det som ser ut som en togstasjon. -Tror du dette er en togstasjon? Spør Kajsa. Akkurat i det Kajsa spurte kom det et lynraskt tog forbi dem. -Jeg vet ikke, hva tror du? Sier Milla ironisk.

Kajsa og Milla setter seg på det første toget som stopper, i håp om at det kjører forbi det forsvunne landet. Jentene kunne ikke kaste bort tiden, Agatha kunne være hvor som helst.

De gikk gjennom gangene i det lange toget. -Det er jo ingen ledige plasser her! Kajsa sukker. Jentene går og går. Etter en stund finner jentene to ledige plasser. Milla legger veska si under sete og setter seg ned. -Vi må ta fram boka å følge med, sier Kajsa. Milla drar opp boka fra veska. Hun legger den i fanget og åpner den. Milla blar til siden med kartet på. -Den røde prikken beveger seg! Kajsa peker på den røde prikken. Prikken beveger seg sakte bortover.

-Det er nok en stund til vi er framme, med tanke på hvor sakte prikken beveger seg. Sier Milla.

Tiden gikk og etter toget hadde stoppet på så mange togstasjoner var det blitt helt fullt inne på toget. Jentene begynte også bli sultne igjen. -Jeg er så sulten! Klager Kajsa. -Det føles ut som at vi aldri spiste pizza. Milla ser seg rundt. Hun får øye på en vareautomat med sjokolade i. -Den må jeg ha! Kajsa peker på sjokoladen. -Men Kajsa, vi har ikke penger. Kajsa reiser seg opp. Hun går sakte bort og stirrer trist på sjokoladen. Kajsa drar hånda hennes nedover glasset. Så ser hun noe. Nede på bakken lå det noen mynter. Men det var ikke vanlige mynter. Det var brune euro.

-Milla, sier Kajsa med en litt hakkede stemme. -Jeg tror det er noen på dette toget. -Hvem da? Spør Milla. -Noen som absolutt ikke burde være her. Milla åpner boka for å sjekke om de nærmer seg punktet. -Vi er ikke så langt ifra, jeg tror vi kan gå av på neste punkt. -Vi må nesten det, jeg tror Agatha er på toget. Etter noen minutter stopper toget. Milla legger boka i veska og de begynner å løpe mot utgangen. Jentene løper bak togstasjonen de stoppet ved. De kikker forsiktig fram. Jentene hadde rett. Ut av toget kom det en høy og blond dame. Jentene kjapper seg og gjemme seg bak veggen. -Vi må dra herfra. Kajsa og Milla begynner å løpe inn i skogen. De løp ganske langt før de satt seg ned. -Vi må sjekke hvor vi er. Milla finner frem boka og åpner den. -Men... Milla stopper opp. -Det er jo bare én prikk. -Betyr det, at vi har funnet det forsvunne landet? Kajsa og Milla ser på hverandre og smiler. -Vi må levere boka til eieren. Kajsa og Milla reiser seg opp og begynner å lete etter noe tegn på mennesker. De gikk rundt i den kalde skogen. De kunne ikke se noe annet enn en skitten fontene og mange trær. Etter de hadde lett en stund så de plutselig et fjes. Det var en person som hadde stått og gjemt seg bak et tre. Det var en ung jente med mørkt hår og grønnblå øyne. -Hei, spør Kajsa litt sjenert. -Hei, den unge jenta så på dem med et nervøst blick. -Er du? Begynner Milla. Den unge jenta nikker på hodet. Milla tar fram boka og holder den fram foran hun. -Er dette boka mi? Den unge jenta sitt fjes lyste opp av glede. Hun nappet boka ut av hånda til Milla og begynte å bla i den. -Har du vært her ute helt siden du mista boka? Spør Kajsa litt bekymra.

-Nei, ikke akkurat, jeg går til denne skogen vær eneste dag i håp om at noen hadde funnet boka mi. -Har du gått til denne skogen i over ti år? Spør Kajsa sjokkert. -Ja, jeg måtte det, jeg kunne ikke bare la landet mitt forsvinne.

Akkurat i det hun sa det begynte boka å lyse. Boka lyste 100 ganger sterkere en det den gjorde da de fant den på biblioteket. Skogen ble plutselig fylt med hus og veier. De kunne se mange parker og kafeer. De kunne også se gutter og jenter som lekte ute i den koselige gata. -Er dette landet ditt? Spør Kajsa. Den unge jenta holder frem boka. De kunne se at det begynte sakte å vise seg noen bokstaver på boka. -Fri-Lan-Dia. Kajsa prøver lese hva som står på boka. -Frilandia! -Velkommen til Frilandia! Roper jenta.

-Dette er jo drømmelandet, dere kan jo gjøre hva dere vil her. Sier Kajsa. -Det er derfor landet heter Frilandia, alle her lever fritt, det er ingen konger, dronninger, statsministere eller presidenter her, alle bestemmer over seg selv! -Her fikk jeg skikkelig lyst til å bo! -Fikk du skikkelig lyst til å bo her? Kajsa og Milla merket at det kom noen gående bak dem. Å nei, tenkte jentene. Da de snudde seg så de akkurat den de ikke ville se. Agatha! -Hei jenter, så koselig å se dere her! Agatha begynte å snakke, hun snakket med den ekle hekse aktig stemmen sin. -Vi syns ikke det er så veldig koselig å se deg! Sier Kajsa høyt. -Hvis dere ikke syns det var så koselig å se meg, kanskje dere bare kan gi meg boka deres, da slipper dere å se meg! -Jeg tror ikke det!

Alle tre jentene begynte å løpe mot den nærmeste skolen. Alle elevene så veldig forvirra ut, men de lot jentene gjemme seg i folkemengden. Agatha skjønnte ingenting, plutselig sto foran flere hundre elever. -Vi burde ringe politiet, hvisker Milla. -Allerede gjort, svarer den unge jenta. Hele skolen sto å så på at Agatha ble tatt med inn i en politibil. -Dere kommer til å angre! Skriker Agatha. Ingen av elevene skjønnte hva hun sa, men alle lo av hun. De tre jentene

lo også. -Jeg tror kanskje det er på tide at vi kommer oss hjem, sier Milla. -Tror du vi kunne få låne boka di? Spør Kajsa pent. -Så klart! Jeg skylder dere en stor tjeneste etter alt dere har gjort for meg å landet mitt. Jenta legger boka på bakken og åpner den. Kajsa blar til siden med Norge på. -Er du klar? Spør Milla. -Alltid! De legger hånda på boka. Så knipser de. Da de forsvant opp i lufta kunne de så vidt se Frilandia. Tenk at de klarte det!

Jentene landet i den myke og kalde snøen hjemme i Norge. De landet akkurat der de landet første gangen de brukte boka. Rett utenfor et enslig svart treetasjers hus. -Vi må fortelle den gamle dama at vi klarte det! -Hun kommer til å bli så glad. Jentene går så fort de kan opp den glatte trappa uten å skli. Milla åpner døra. -Vi klarte det! Roper Kajsa. -Vi klarte det faktisk! Jentene får ikke noe svar. De løper inn på kjøkkenet. Det var ingen der. -Hallo! Jentene fortsetter å lete. De løper inn på rommet til den gamle dama. Det var ingen der heller. -Vi sjekker stua, sier Kajsa. Da de kom inn i stua forsto de hvorfor ingen svarte. I den støvete svarte skinnsofaen, lo det en gammel blek dame i nattkjole. -Jeg håper virkelig hun bare sover, sier Kajsa nervøst. Milla går bort og kjenner på halsen hennes. -Jeg tro dessverre... - Nei, hun kan ikke være død, hun er jo eieren! Kajsa bryter ut i tårer. Milla går bort og stryker Kajsa på ryggen. -Hva skal vi gjøre nå? Vi kan ikke bare la hun ligge her! Sier Kajsa mens hun gråter. Milla tenker seg om. -Jeg tror vi lar hun være her, sier Milla. -Hva mener du? - Husker du ikke at hun sa: Jeg har vært her hele livet å jeg vil fortsette å være her hele livet.

-Vi får vel gjøre som hun sier, sier Kajsa mens hun smiler litt. Kajsa henter et pledd og legger over den gamle dama. -Sov godt, hvisker Kajsa til den gamle dama. Jentene tok med seg boka som den gamle dama hadde lagt på stuebordet inn på kjøkkenet. Milla åpnet den, hun bladde til siste side. Da skjedde noe, navnet til den gamle dama ble hvisket ut. Det var som at det var et usynlig viskelær. -Hva er det som skjer? Spør Kajsa. En usynlig penn begynte å skrive, når den var ferdig kunne de se hva det sto.

Eiere av den norske boka: Kajsa og Milla